(Vervolg van pag. 6).

„Als men ook jong is!" glimlachte De Baar, die wat fijner was.

„Mòèt het op?" grapte Van Vuren, de ongehuwde, en hij zuchtte diep, of-ie dadelijk aan een zware taak moest.

De vrouwen knikten Fré vriendelijk toe en ik maakte een vaag complimentje over haar eerste optreden als gastvrouw. Han, op de sofa ging nergens op in, blinkerde maar met zijn groote, kinderlijke oogen.

„Beste vent toch!" dacht ik. Fré was erg druk met presenteeren en een aardig woordje voor ieder.

„Als je die misschien niet lust? Deze zijn lekkerder," zei ze opeens.

Ze had het tegen mij. Ik keek haar vragend aan en betrapte me er dan op, hoe ik al een poosje met een koekje bezig was, dat er niet erg bij me in wou. Het was dan ook een bijzonder hard koekje en zoo dróóg! Geen kraak of smaak aan!

„Och!" lachte ik flauwtjes. Maar ik liet de helft toch op mijn schoteltje liggen en ik nam later tweemaal van de onze (de langwerpige, met het zachte binnen-in!). Waar ook zoo'n keuze was! Verder zwichtte ik nog voor 'n gebakje en 'k zette me moedig door een appelbol heen. Ik wou Fré en Han plezier doen!

Het werd dien middag bij halfzes. Of het ook gezellig was! Toen zijn we opgestapt, allen tegelijk. Alleen het zusje bleef natuurlijk achter. Verloofden!

„Het was èrg, èrg aardig," zei Truus Wildering nog in de gang. En dat vonden we allemaàl.

„Maar," vermaande Fien de Baar en ze dreigde met den vinger, „als je nòg eens zoo uithaalt, komen we nooit meer terug hoor!" — „Nooit!" riepen we in koor.

Han's oogen blinkerden, of er brand was.

„Ik heb mijn best gedaan," riep Van Vuren, die achteraan kwam en altijd voor de „grappigheid" zorgde. „Maar die laatste roomhoorn! Oef!"

We stonden buiten.

Het weer was nog zachter geworden. Langzaam liepen we op.

„Die goeie Han!" zei ik.

„Die lieve Fré!" zei Fien.

Verder waren we weinig spraakzaam. Maar we dachten allen over hetzelfde.

Eindelijk moest het er toch bij Truus Wildering uit.

„Kijk", sprak ze bedachtzaam, „het was heel, heel hartelijk van ze. Maar toch eigenlijk een beetje overdreven, niet? Waarvoor diende dat? We weten immers te goed, dat ze het niet doen kunnen. Echt onverstandig, hoor!"

We mompelden iets, knikten, waren het met haar eens.

„Ach, ja," zei ik dan flauwtjes. „Het is zoo. Maar....."

Ik aarzelde. Zou ik het vertellen? Het vergoelijkte Fré en Han misschien wat!

Maar Wildering was me al vóór.

„Nou, nou, zoo heel erg is het ook niet!" zei hij breed-beschermend. „Kijk, anders zou ik het jullie natuurlijk niet zeggen. Maar nu de zaak zóó staat! Die taartjes en de kattetongen waren van òns."

We stonden stil.

„Hé!" riep Fien uit. „En dat heerenbanket was een idee van mij."

„Ik zorgde voor de appelbollen," bekende Van Vuren. „Er was er één te weinig. Ik wist niets van dat zusje."

Het heele gezelschap zweeg een oogenblik. Daarop barstten we in een vriendelijk lachen uit.

„Die goeie Han!"

„Die beste Fré!"

Maar het verdere van den weg was ik heel stil. Want ik dacht opeens aan het koekje, dat ik maar voor de helft opgegeten had. Het was van een schaaltje, waarvan niemand had genomen en waarop nog wel een twaalf, veertien van die koekjes lagen, harde, droge, zonder kraak of smaak, precies één ons.

„Als je ze niet lust? Deze zijn lekkerder," had Fré zachtjes gezegd.

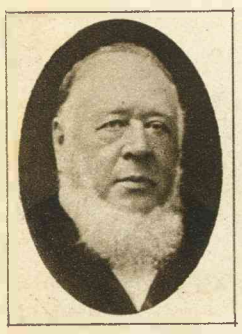
Het werd me wee om het hart. En ik deed mezelf de heftigste verwijten.

Dat waren natuurlijk *hun* koekjes geweest, waar ze nòg mee zaten, de koekjes van hun eerste *tea*.

J. C. SCHRÖDER.

De heer J. C. Schröder, hoofdredacteur van „De Telegraaf", is door het Haagsche Gerechtshof — dat niemand in ons heele land van pro-Duitsche gevoelens verdenkt, — nadat hij tweemaal was vrijgesproken, veroordeeld tot een *gevangenisstraf* van *drie* maanden, omdat hij (lach niet, het is ernst!), omdat hij, als publicist in ons „vrije" Nederland, gebruikmakend van het in ons land „geëerbiedigde" recht van het vrije woord, nu bijna anderhalf jaar geleden heeft geschreven in zijn lijfsorgaan: „in het centrum van Europa bevinden zich een troep gewetenlooze schurken, die den oorlog veroorzaakt hebben". Omdat hij deze, zijne meening als „vrije Nederlander" heeft geuit, hebben de heeren, die tezamen het Haagsche Gerechtshof uitmaken, hem, den vrijwel eenigen journalist in ons gansche land, die gebruik durft maken van dat *recht* van het vrije woord, veroordeeld om gedurende *drie lange* maanden, als de gemeenste boef, te ondergaan het degenereerende, geestelijk-doodende, lichamelijk-sloopende leven in een cel: als een individu dus, dat niet in onze samenleving thuis hoort. Op welken „grond" deze veroordeeling geschiedde, men weet het. Daarom wenschen we ons hier aan te sluiten bij het protest dat reeds is opgegaan tegen een dergelijk vonnis, dat niemands rechtsgevoel zal bevredigen. Dit vonnis *moet* vernietigd worden, omdat het op verkeerden grondslag berust: het knechten van onze geheele nationale pers, die op deze wijze gedoemd zou worden tot het in practijk brengen van een kruip-weg-politiek, die ons nationaal bestaan zou verlagen, den geest van onze voorouders (die thans — naar het schijnt — toch reeds met groot verlof is gedurende de gansche mobilisatie) uit onze herinnering zelfs zou verbannen. De veroordeeling van Schröder is een bedreiging, een aanranding van het „geëerbiedigde" recht van het *vrije* woord, waarover het Nederlandsche volk met klem zijn „veto!" *moet* uitspreken, want het mag, het kàn niet geduld worden, dat Schröder drie lange maanden in den kerker zou moeten doorbrengen, alleen omdat hij, als vrij man, gebruik maakt van een recht, iederen Nederlander bij de Grondwet toegekend. Het mag, het kàn niet, ook al zou het ondergaan van zijn straf voor hem slechts beteekenen: een verheffing in het oog van ons gansche volk. Ons volk kan niet gedoogen, dat het in dezen man in een van zijn grondwettelijke rechten wordt aangetast of... het zou toonen rijp te zijn voor de hak van den Pruisischen officier. Wij hopen dat de kreet vanaf de publieke tribune tijdens zijn veroordeeling gehoord: „Dat nooit!", weerklank zal vinden in de harten van alle Nederlanders, en dat men zal uiting geven aan zijn gevoelens van waardeering voor iemand die durft zeggen wat hij meent te *moeten* zeggen, zelfs op gevaar af van in aanraking te komen met een „middeleeuwsche" rechtspleging.

DS. G. H. BLEEKER. †

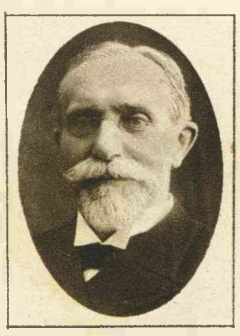

H. J. R. ZEEGERS V. D. POLL. †

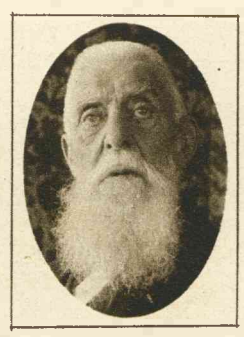

CARL FERD. SCHOCH. †

Te Kampen is op den leeftijd van 81 jaar overleden Ds. G. H. BLEEKER, die ruim 40 jaren zijn ambt heeft vervuld. Hij was de oprichter van het Noordelijk Evangelisch Zendingsfeest, 40 jaren voorzitter van het hoofdbestuur en thans eere-president. — In den ouderdom van 62 jaar is te Waalwijk overleden de heer H. J. R. ZEEGERS VAN DE POLL, lid der Staten van de Provincie Noord-Brabant. — Te Apeldoorn is, 79 jaar oud, overleden de heer CARL FERD. SCHOCH, kolonel van het Leger des Heils.

DR. H. D. TJEENK WILLINK. †

MR. H. J. SMIDT. †

B. J. LAND. †

Op 73-jarigen leeftijd is te Haarlem overleden Dr. H. D. TJEENK WILLINK. In 1867 werd hij predikant bij de Doopsgezinde Gemeente te Tjalleberd en promoveerde in dat jaar tot doctor in de theologie. Van 1877 tot 1903 was hij als uitgever te Haarlem gevestigd. — Te 's-Gravenhage is op 85-jarigen leeftijd overleden de oud-minister van justitie H. J. SMIDT. Hij was de oudste nog in leven zijnde minister, en maakte deel uit van het kabinet-Kappeyne. (3 Nov. 1877—20 Aug. 1879). — Den vierden Maart is te 's-Gravenhage plotseling overleden de gepensionneerd kolonel der infanterie B. J. LAND, sedert zijn pensionneering aldaar wonend.

J. SIBINGA MULDER.

PROF. DR. P. VAN GEER.

JAC. VAN WANING.

In de vacature van wijlen mr. Goeman Borgesius is gekozen tot lid der Tweede Kamer voor het district Emmen de heer J. SIBINGA MULDER. Als kenner van Oost- en West-Indië is de heer Sibinga Mulder voor de koloniale politiek in de Tweede Kamer stellig een groote aanwinst. — Den 23sten Maart a.s. hoopt de oud-hoogleeraar Prof. Dr. P. VAN GEER den dag te herdenken waarop hij vóór 50 jaar het hoogleeraarsambt aanvaardde in de wiskunde, de analytische en beschrijvende meetkunde en de theoretische werktuigkunde aan de Rijksuniversiteit te Leiden. (Herplaatsing wegens een in ons vorige nummer door een abuis van een onzer correspondenten verkeerdelijk opgenomen portret). — Op 24 Februari j.l. herdacht de heer JAC. VAN WANING onder zeer veel blijken van belangstelling zijn 25-jarig jubileum als burgemeester van Ouderkerk a. d. IJsel. Vooral van de zijde der politiewereld, welker belangen hij reeds meer dan 30 jaren voorstaat in zijn „Politiegids", ontving hij vele betuigingen van waardeering.

Drift.

Tot welke dwaasheden driftige menschen kunnen komen, laten ons de volgende voorbeelden uit de geschiedenis zien: Xerxes liet, toen hij een zeeslag verloren had, den Hellespont met geesels slaan en zond een uitdaging aan den berg Athos. Cyrus hield zijn leger verscheidene dagen op om zich op de rivier van Gyndus te wreken over de vrees, die hem de overtocht daarvan veroorzaakt had. Keizer Augustus, door een storm op zee overvallen, liet uit wraak het beeld van den zeegod Neptunus van zijn plaats nemen. De Thraciërs plachten als het onweerde, de wolken met pijlen te beschieten. Bij de Joden, en ook bij andere oudere en nieuwere volkeren, trokken zij, die een verlies geleden hadden, zich de haren uit het hoofd of krabden de borst open, alsof hun dit het verlorene terug zou bezorgen.

De geest onzer voorouders.

Toen men onzen stadhouder Willem III, in 1672, toen ons land door Frankrijk, Engeland en Munster bestookt werd, eens te kennen gaf, dat er geen uitkomst meer bleef, antwoordde hij: „Ik weet een middel om den vijand te ontkomen en dat is te sterven bij de verdediging van de laatste gracht."

Drievoudig is de gang des tijds:
Dralend komt de toekomst nader,
Pijlsnel is het heden vervlogen,
Eeuwig stil staat het verleden.
Schiller.

De moeite des levens alleen leert ons de goederen des levens waardeeren. Goethe.

BELGISCHE KINDEREN IN ONS LAND.

Het Huisvestingscomité Leiden (Dir. A. Kellenaers, Katwijk a/d Rijn), plaatste deze week bij particulieren voor den geheelen duur van den oorlog het 3000ste kind. Bovenstaande foto geeft de aankomst van een troep kinderen uit het land van Luik, op de binnenplaats van het asyl te Maastricht. Dank zij een gift der Ned. Gist- en Spiritusfabriek te Delft en de opbrengst van een collecte te Maastricht, kon dit extra, moeilijke transport dezer dagen plaats vinden.